

Full diocesà

14 de setembre del 2014

p4 —Continuem amb la crònica de la visita pastoral

p5 —Entrevista al delegat de Pastoral Penitenciària

L'Exaltació de la Santa Creu

Contemplem el misteri de la Creu, el senyal del cristià, que els nostres pares ens van ensenyar a usar amb freqüència. Una creu que és escàndol per al món present com ho fou per al passat: «escàndol per als jueus i bogeria per als pagans» (1Co 1,23), per antiestètica, indigna i inhumana. Sant Pau no es va atrevir a anomenar la creu perquè sabia com era d'escandalosa: en la creu no podia morir Déu, era lloc on morien els esclaus.

Aquest fet escandalós, tanmateix, és la resposta de Déu al mal, resposta no teòrica, sinó existencial: la compassió divina pren carn, amb claus i corona d'espines. Ell es carrega les nostres pors, els nostres problemes i els nostres sofriments, també els més profunds.

Diu el papa Francesc: «Déu no calla en la creu, Déu plora en la terra. Déu es lamenta amb els qui es lamenten. No hi ha creu de la vida humana que Déu no comparteixi amb nosaltres. Déu parla amb la creu i en la creu. Amb la creu, Jesús s'uneix al silenci de les víctimes de la violència, de les famílies que han perdut els seus fills...» I de tants dolors del nostre món.

L'Església venera la creu, perquè hi veu aquest arbre sant on va morir el Salvador. No se n'escandalitza, ja que és la resposta de Déu al pecat i a tota mena de mals. Déu va morir per nosaltres: meditem-ho i deixem que els sentiments aprenguin.

«Déu estima tant el món, que ha donat el seu Fill únic»

Exaltació de la Santa Creu / Cicle A

Lectura del llibre dels Nombres

En aquells dies, tot fent camí, el poble acabà la paciència i malparlava contra Déu i contra Moisès. Deia: «Per què ens vas fer sortir d'Egipte, si hem de morir en aquest desert? No hi ha pa ni aigua, i ja estem fastiguejats d'aquest menjar tan miserable.» Llavors el Senyor envià serps verinoses que els picaven, i molta gent moria. El poble anà a trobar Moisès i li digué: «Hem pecat malparlant contra el Senyor i contra tu. Prega el Senyor que ens tregui aquestes serps.» Moisès pregà pel poble, i el Senyor li digué: «Forja una imatge d'aquestes serps i posa-la en forma d'estendard. Els qui hauran estat picats, si la miren, salvaran la vida.» Moisès va fer una serp de coure, la va posar en forma d'estendard, i tothom qui havia estat picat, si mirava la serp de coure, salvava la vida.

(21,4b-9)

Salm responsorial

No oblideu les obres del Senyor.

(Salm 77)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filips

Jesucrist, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes i començant de captenir-se com un home qualsevol, s'abaixà i es féu obedient fins a acceptar la mort, i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconeixin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.

(2,6-11)

Lectura de l'evangelí segons sant Joan

En aquell temps, Jesús digué a Nicodem: «Ningú no ha pujat mai al cel, fora d'aquell que n'ha baixat, el Fill de l'home. I així com Moisès, en el desert, enlairà la serp, també el Fill de l'home ha de ser enlairat, perquè tots els qui creguin en ell tinguin vida eterna. Déu estima tant el món, que ha donat el seu Fill únic, perquè no es perdi ningú dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna. Déu envià el seu

Fill al món no perquè el condemnés, sinó per salvar el món gràcies a ell.»

(3,13-17)

«...perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconeixin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare»

Agenda

Lit. hores: Setmana IV

14 diumenge L'Exaltació de la Santa Creu / Cicle A

—L'Exaltació de la Santa Creu
Nombres 21,4b-9 / Salm 77 /
Filipencs 2,6-11 / Joan 3,13-17

15 dilluns

—La Mare de Déu dels Dolors
—Sant Emili, màrtir (* 304)
1 Corintis 11,17-26.33 / Salm 39 /
Lluc 7,1-10

16 dimarts

—Sant Corneli, papa (251-253) i sant
Cebrià, bisbe (249-258) màrtirs
1 Corintis 12,12-14.27-31a /
Salm 99 / Lluc 7,11-17

17 dimecres

—Sant Robert Bel-larmino, bisbe i
doctor de l'Església (1542-1621)
—Santa Ariadna, verge. (s.III)
—Dedicació de la catedral de Vic
1 Corintis 12,31-13,13 / Salm 32 /
Lluc 7,31-35

18 dijous

—Sant Josep de Cupertino, prevere
(1603-1663) i St. Ferriol, màrtir (s.IV)
1 Corintis 15,1-11 / Salm 117 /
Lluc 7,36-50

19 divendres

—Santa Maria de Cervelló, verge (s.XIII)
—Sant Gener, bisbe i màrtir (s.IV)
1 Corintis 15,12-20 / Salm 16 / Lluc 8,1-3

20 dissabte

—St. Andreu, prevere i st. Pau, màrtir
—Sant Eustaqui, màrtir (s.II)
1 Corintis 15,35-37.42-49 / Salm 55
/ Lluc 8,4-15

Mirar, creure i ser salvats

Mn. Marc Majà i Guiu

Aquest diumenge celebrem la festa de l'Exaltació de la Santa Creu. Tots els textos d'avui giren al voltant de la creu. Per això, en el prefaci d'avui ens adrecem a Déu amb aquestes paraules: Vós, Senyor, «heu fet que ens vingués la vida d'allà mateix on ens vingué la mort». En el fons, la festa de la Santa Creu ens proposa fer tres passos: *mirar* la creu, *creure* en aquell que hi morí per amor i, finalment, *acollir la salvació* que se'ns hi ofereix.

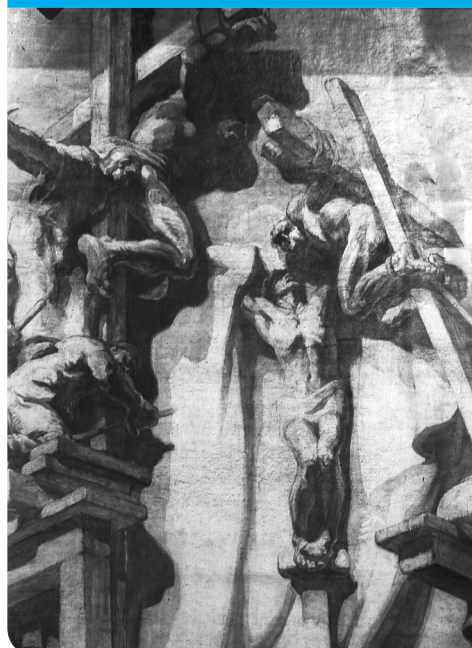
En la lectura de l'Èxode escoltem l'episodi dels israelites que, després d'haver murmurat contra el Senyor i contra Moisès i haver estat picats per les serps, si miraven cap a l'estendard forjat per Moisès salvaven la vida. Déu mateix, doncs, va obrir un camí de salvació a través de la mirada dels qui havien estat picats.

En l'evangeli, Jesús mateix parla d'aquest episodi de l'Èxode, tot afirmant que «així com Moisès, en el desert, enlairà la serp, també el Fill de l'home ha de ser enlairat, perquè tots els qui creguin en ell tinguin vida eterna». Si en el desert es tractava de mirar l'estendard, en la creu es tracta no sols de mirar-la sinó, principalment, de creure en Aquell que hi mor.

I d'aquí ve l'últim ensenyament: en els calvaris de la vida per on cadascú passa, la creu s'aixeca com a record del sofriment que va patir el Senyor, però sobretot s'aixeca com a testimoni del seu amor immens, salvífic, per cadascun dels homes i dones. A ell mirem. En ell creiem. D'ell ens ve la salvació.

La imatge

La Crucifixió, detall
Josep M. Sert
Catedral de Vic

Per amor a nosaltres, Jesucrist va acceptar la mort de creu i, per això, el Pare l'ha exalçat amb la resurrecció i l'ha fet font d'una vida superior.

Siguem fidels a aquesta vida superior estimant-nos com ell ens ha estimat.

Crònica breu de la visita pastoral a l'arxiprestat de l'Anoia-Segarra (X)

Redacció

Ntra. Sra. de Fàtima (Igualada)

El dia 30 de març, quart diumenge de Quaresma, visita pastoral a Fàtima. El senyor rector, P. Miguel Guillén, missioner josefí, esperava el senyor bisbe a la sagristia. Assajava amb la guitarra. Després acompanyava amb ritme joiós els cants de l'assemblea.

El «jo sóc la llum del món» (Jn 9) va ser el fil conductor de la missa estacional. Fou el tema dels cants, de l'homilia i de les pregàries. Fàtima és una comunitat vibrant. Plovia, però la gent hi era. Exposició recollida. Agraïments i salutacions personals eixint de missa.

Òdena

Mn. Antoni M. Bausili, rector des de fa trenta-dos anys, ens rebia a peu d'altar. Confessions i missa estacional. Encara plovia. En la catequesi l'església s'anà omplint. Famílies amb nens que, al final, entraren a la sagristia. L'apostolat del caramel, que ve del segle XVIII, ha estat eficaç arreu d'Europa. Poble atent a la paraula del pastor. Exhortació centrada en la fe del cec de Jerusalem, netejat a la piscina de Siloè. Desgraciadament, els fariseus no volgueren creure en el Fill de l'home. No siguem d'aquests!

Benedicció solemne. Agraïments als preveres, als col·laboradors i als pares que portaren els fills a missa. S'acabà la visita amb la reunió de les forces vives a la rectoria. Ens

ensenyaren la vidriera que s'ha posat a l'entrada i les pedres vistes mil·lenàries. Queda molt bé.

Castellolí

El diumenge 6 d'abril el bisbe visità Sant Vicenç de Castellolí. Serveix la parròquia Mn. Eduard Flores, vicari de Santa Maria d'Igualada. Ens esperava preparant les coses a l'església. La missa estacional fou molt ben cantada i la celebració llúida. El prelat exhortà a seguir les paraules de l'evangelí del V Diumenge de Quaresma: «Jo sóc la resurrecció i la vida. Tots els qui viuen i creuen en mi, no moriran» (Jn 11,1-45).

Després de la benedicció solemne amb el santíssim Sagrament, vingueren tots els nens i nenes de la catequesi amb les seves catequistes. Contestaren bé les preguntes. Agraïments i salutacions informals a tothom eixint de missa. Feia un dia boniquíssim de primavera, ja més pasqual que quaresmal. Boniquíssima l'entrada de l'església amb els famosos lliris blaus de Van Gogh.

Conill

La visita es féu el dia 3 de maig. Plena primavera, la Segarra brillant de verdor jove. El bisbe pogué admirar l'agència de l'esglesiola. Pintada amb gust, amb una aranya de ferro negre cobrint nau i presbiteri. Originalíssima. Bona gent. Un marc geogràfic i humà que convidava a quedar-s'hi.

«El servei religiós a la presó no pot ser considerat una activitat lúdico-recreativa sinó un dret fonamental de la persona»

Mn. Joan Prat, delegat episcopal de Pastoral Penitenciària

Avui entrevistem a Mn. Joan Prat Jorba amb motiu de la pròxima festa de la Mercè, patrona de la Pastoral Penitenciària.

Quina és la realitat penitenciària a la nostra diòcesi?

—A la nostra diòcesi hi ha un centre penitenciari molt gran, els Lledoners, prop de Manresa, que tenim encomanat a la Mare de Déu de Joncadella. Però hi ha altres centres molt propers on alguns diocesans compleixen condemna...

Com es realitza la presència de l'Església a la presó?

—Cada pressó té el seu capellà o capellans. Encara que cada presó té diferents mòduls i s'organitza de diferent manera i en algunes no hi ha espais comuns, sempre està assegurada la missa dominical a l'interior del centre per a tots els interns que ho desitgin. Els sacerdots de la parròquia de la Mercè de Manresa en són els capellans. El capellà visita els interns com a mínim un altre dia a la setmana per a l'atenció espiritual, etc. També hi ha nombrosos equips de voluntaris que ajuden el capellà, i d'altres que realitzen ajudes de tot tipus visitant la presó quotidianament; també altres preveres són voluntaris! Hi ha molta gent que té aquest carisma i se sent cridat a ajudar-hi! El grup del Sepap de Navarcles, per exemple, és molt actiu i cada mes repassen junts tota mena de necessitats que descobreixen... Hem de

pensar que el pres es troba sovint doblement marginat: sol procedir d'una situació de pobresa o marginalitat i, en delinquir, el solem considerar, moltes vegades, indigne de rebre l'ajuda que com a pobre o necessitat requeriria. Els castiguem doblement oblidant-los o jutjant-los indignes de ser ajudats! La privació de llibertat és la pena que la societat ha decidit imposar, i no pas la marginació i l'oblit!

Que hi aporta, l'Església?

—L'Església no deixa sols els seus fills quan són apartats de la societat. No abandona l'ovella esgarriada. No mira jutjant el pecador. El delinqüent per a l'Església no existeix. Hi ha el germà que et necessita, que està sol i necessita algú en qui confiar, algú que l'ajudi en coses pràctiques, concretes, materials també. Algú que l'escolti, que resi per ell, que es preocupi pels seus problemes, que confii que pot canviar de vida o millorar... La celebració dels sagraments, la missa dominical i la possibilitat de confessar-se són fonamentals.

Quines dificultats trobeu?

—Que l'administració no consideri el servei religiós com una activitat lúdico-recreativa, sinó com el que és: un dret fonamental bàsic que tothom ha de poder exercir, i que això sigui factible, no és sempre fàcil...

Crismers en el baptisteri de Santa Maria de Ripoll

Per què s'han de batejar els infants de petits (II)?

Julio de la Vega Hazas

El primer motiu per a batejar un nen és que el baptisme suprimeix el pecat original. És cert que no elimina totes les seves conseqüències, ja que la tendència cap al mal persisteix, però l'esmorteeix i, obrint la porta a la gràcia divina, fa possible comptar amb uns mitjans eficaços per a superar-la.

Quan es parla de retardar el baptisme fins a una majoria d'edat en què el fill esculli, s'està incloent-hi implícitament la negativa a educar-lo en la fe, que és alguna cosa que s'exigeix als pares com a requisit indispensable. I ja s'ha esmentat que la neutralitat aquí és utòpica. Si els pares renuncien a transmetre-li les seves conviccions, acabaran descobrint que uns altres amb menys escrúpols ho han fet. Ningú no està en una posició neutral, lliure d'influències i, a més, els petits necessiten models humans a seguir; si no els troben a casa, els buscaran a fora. Amb aquesta actitud el que en definitiva fan els pares és deixar el seu fill vulnerable davant qualsevol ideologia o qualsevol grup religiós, alguns dels quals no són precisament recomanables. No poso exemples per no estendre'm més del compte, però en tinc.

Gairebé tot el que s'ha exposat aquí ho trobem resumit en el número 1250 del Catecisme de l'Església Catòlica, que

s'expressa en aquests termes: ja que neixen amb una naturalesa humana caiguda i tacada pel pecat original, els nens necessiten també el nou naixement en el baptisme.

El revers positiu d'aquest raonament passa pel fet que batejar o no un fill sol mostrar el grau de fe dels pares. Qualsevol pare o mare no desnaturalitzats busquen el millor per als seus fills i, si està a la seva mà, els ho donen. El baptisme constitueix el qui el rep en fill de Déu, i li dóna la gràcia que, excepte en cas de rebutjar-la voluntàriament, el condueix al cel. Per a algú amb una fe autèntica, no pot trobar-se una cosa millor que proporcionar al fill. Quan no es fa així, els pares haurien de mirar si la seva fe és de debò una convicció de rebre la veritat, i no solament una mera opinió amb poca repercussió en la vida. També haurien de mirar si coneixen bé el que significa el baptisme, que és alguna cosa que va molt més allà d'una cerimònia d'iniciació a l'església.

Però, podria objectar-se, la fe no ha d'abraçar-se lliurement? Sí, per descomptat, però una senzilla mirada a la realitat indica que el baptisme no impedeix pas la llibertat: un continua essent lliure per a acceptar o rebutjar la fe.

L'article

Identitat patriòtica

Climent Forner

Si ja la identitat individual no deixa de ser problemàtica avui dia, molt més ho és la col·lectiva o comunitària, temes sobre els quals els antropòlegs i els sociòlegs no es cansen d'especular. I és que la vida de les persones i dels pobles en general s'ha anat complicant molt, cada dia més, a causa del desenvolupament de les cultures, els fluxos migratoris, la globalització... El món s'ha fet més petit i universal, semblant i divers alhora.

Parlem de nosaltres, els catalans. O de tots els ciutadans de Catalunya. Ja hi som! Sens dubte que entre la Diada Nacional de l'Onze de Setembre i la data del 9-N, la de la problemàtica consulta a resoldre a les urnes en l'escaiença del famós tricentenari 1714-2014, tots plegats ens enfrontem a uns reptes colossals que posen a prova el nostre diguem-ne patriotisme tradicional. La festa de Sant Joan amb la simbòlica Flama del Canigó que baixa com del cel a tot arreu del país, les sardanes de les festes majors amb senyeres i estelades a manta, els castellers cada cop més nombrosos amb anxanetes que s'enfilen com angelets (si no cauen) i, sobretot, les magnes manifestacions populars dels darrers anys arran de la Diada, no són simples exhibicions folclòriques ni sentimentals, sinó que parlen molt eloqüentment de la voluntat de tot un poble, el català, que es posa dret i vol alliberar-se d'una vegada de servituds i esclavituts endèmiques salvant la seva dignitat política i arribant a ser ell mateix en plenitud de drets i deures. Sempre, això sí, per vies pacífiques i democràtiques, mai violentes, enderrocats per desgràcia tots els ponts possibles de diàleg amb l'Estat espanyol. L'eslògan actual de la Generalitat de Catalunya el trobo molt adient i pedagògic pel que fa al cas: «Érem. Som. Serem.» No ho trobeu? Vol dir tres coses. Primera: no perdre la memòria històrica i prendre consciència de la nostra identitat com a poble més que mil·lenari amb la seva llengua, la seva cultura, la seva idiosincràsia. Segona: tocar de peus a terra i tenir voluntat de ser, amb unitat, respecte, coratge i obertura. Tercera: preveure i treballar per un futur immediat millor en tots sentits. Catalans, europeus i universals alhora, amb diversitat d'opinions i d'opcions polítiques.

Catalans i cristians? Per què no, sense caure en fonamentalismes? Avui es pot ser ateu i ensems un bon català. La motivació religiosa, cristiana en el nostre cas, que anys enrere, sobretot a partir de la Renaixença (mitjan s. XIX), havia esperonat no poc l'amor a la pàtria i que, després, si no ha desaparegut, hi pot haver jugat un paper més aviat irrellevant, ara, modernament, res no ens priva de tornar-la a invocar, això sí, posada al dia. No sols l'Evangeli ben entès és a favor nostre; també ens hi ajuda l'Església amb els documents pontificis i episcopals (nostrats) dels darrers temps. Per què, doncs, no inspirar-nos-hi? Llibertat, justícia, pau, progrés, benestar, fraternitat, comunió... Què més volem? Déu sobretot. Visca Catalunya!

El llibre

El santuari de Núria

Miquel Sitjar Serra

La història del santuari de Núria és el relat de l'evolució d'un lloc originàriament solitari, inhòspit i fred del Pirineu que es va anar transformant, primer per la necessitat d'acollir-hi pastors i ramats, després pel fervor del culte religiós i, més recentment, per la necessitat humana i social de lleure. Una de les peculiaritats de Núria és el seu accés, que només es pot fer a peu o amb el tren de cremallera. Els seus orígens cal trobar-los en una capella construïda en el segle XII, que al llarg del temps s'anà transformant.

Aquest llibre pretén donar a conèixer el santuari de Núria des de tots els vessants, i actualitzar i contrastar la documentació de la qual disposem actualment. Les últimes monografies dataven de mitjan segle passat.

El nou Pla Diocesà de Pastoral

Romà Casanova, bisbe de Vic

En el marc de la Jornada Diocesana faré aquest diumenge, 14 de setembre, el lliurament del nou Pla Diocesà de Pastoral per al pròxim quinquenni 2014-2019. La vida diocesana té fites importants; una és aquesta. Un pla diocesà de pastoral no té la vocació d'incidir en tots els aspectes de la vida de l'Església. L'únic que vol és posar l'accent en un aspecte concret de l'acció de l'Església, que es pensa que és més convenient d'insistir-hi en aquest moment de la vida de la societat i de la mateixa Església. No vol tampoc prendre res del que és legítim en nosaltres, sinó que vol ajudar-nos a trobar-nos en la comunió d'una tasca compartida, fent camí junts.

En aquests moments hi ha una necessitat urgent de tornar a anunciar l'Evangeli, no sols en els països anomenats de missió, sinó també aquí entre nosaltres, en els nostres països de tradició cristiana, però on la fe en Jesucrist ja no és el pressupòsit obvi de les grans qüestions de la vida personal, familiar i social per a moltes persones. Una realitat evident és que els creients en Jesús en els nostres pobles i ciutats han disminuït en relació a temps passats. Per això el tema del nou Pla Diocesà de Pastoral, com ja hem dit manta vegada, és l'evangelització, la sortida missionera.

La raó, però, més profunda de la urgència missionera no és

solament la realitat del que vivim i es fa palès, sinó el manament de Jesús que ens diu: «Aneu, doncs, i feu deixebles meus de tots els pobles; batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant, i ensenyeu-los a guardar tot allò que us he manat. Jo seré amb vosaltres, dia rere dia, fins a la fi del món» (Mt 28,19-20). Aquest manament donat directament als apòstols, és per a tota l'Església; per això l'hem de fer ben nostre, ara i aquí, tots i cada un de nosaltres, sense cap excepció. La missió és cosa de tots. Som al mateix temps deixebles i missioners de Jesús.

La mirada de l'apòstol, del missioner, de l'evangelitzador és la de Jesús que vol portar la llibertat al cor de les persones i, amb ella, l'alegria que brota del trobament amb ell. «La joia de l'Evangeli omple el cor i la vida sencera dels qui es troben amb Jesús. Els qui es deixen salvar per ell són alliberats del pecat, de la tristesa, del buit interior, de l'aïllament. Amb Jesucrist sempre neix i reneix la joia» (Francesc, *Evangelii gaudium*, 1).

No s'hi val a posar la mirada en un altre costat. La societat mateixa, les persones concretes que tenim al nostre entorn necessiten que algú els parli de Jesús, donant raó de la nostra esperança, amb respecte, però al mateix temps amb valentia i amb convenciment.

